

Holly Hepburn

Frise ochtenden

Een jaar in Castle Court – deel 2

1

In Castle Court hing er liefde in de lucht.

Sadie Smart liep langs de enorme eikenboom die midden in het Court stond en die over de omringende winkels en restaurants uitkeek als een koning over zijn winterse domein. De vroege februari-zon gluurde net over de daken van de tweede verdieping; het overgrote deel van de binnenplaats was nog gehuld in schaduwen. Maar Sadie had geen zonnestrallen nodig om de vrolijk verlichte etalages om haar heen te waarderen. Elin had volledig ingezet op de romantiek, met glanzende chocoladeharten in alle soorten en maten, rustend op weelderig paars satijn. Op de ramen van Patisserie Cherie stonden prachtig wervelende harten geschilderd, die werden gebruikt om overheerlijke zoete lekkernijen te omlijsten. Bij Let's Go Dutch hingen posters die een speciale liefdespannenkoek aanprezen, met witte chocolade en een verse frambozencoulis. Zelfs de grote gele schoolbus die de gevel van The Bus Stop vormde stond in het teken van de liefde: hun menu was in een nieuw jasje gestoken en Andrew en Earl hadden snoeren van kitscherige roze en rode lichtjes over de bus gedrapeerd, als aanvulling op de lichtjes die om de stam en de takken van de eikenboom gewikkeld waren.

Sint-Valentijn zou dit prachtig vinden, dacht Sadie terwijl ze een gladde, bevroren tegel ontweek. En wie weet, misschien zou deze sfeer ook haar eigen ingewikkelde liefdesleven goeddoen.

Ze voelde een diepe frons in haar voorhoofd opkomen maar, zoals altijd, vrolijkte de aanblik van het koekjesimperium Smart Cookies haar op. Net zoals de rest van Castle Court was ook hun etalage een en al romantiek: de stad der liefde in koekjesvorm. Een met goud bespik-

kelde Eiffeltoren van peperkoek verlichtte de ene kant van de etalage, de Arc de Triomphe keek uit over een fonkelende Champs-Élysées in het midden en de Notre Dame doemde aan de rechterkant op. Pastelkleurige poedels ravotten met zwarte hooggerugde katjes bij de Seine, onder fijntjes gekrulde straatlantaarns en lommerrijke bomen. Achter het raam stonden de schappen vol met souvenirs uit de City of Love-verzameling die Sadie had ontworpen. Ze had Cat meer dan eens een slapeloze nacht bezorgd voordat ze had uitgevogeld welke vormen ze moest bakken zodat Sadie ze tot Parijselijke perfectie kon versieren. Maar hun harde werk loonde: met minder dan een week te gaan voor het Valentijnsdag was, werd er steeds meer verkocht.

Sadie stopte even en liet de aanblik van haar eigen werk haar overspoelen, voordat ze de sleutel in het slot stak en naar binnen liep. Zoals gewoonlijk was de lucht vervuld met de geur van vanille en suiker. Cat stond beneden in de keuken koekjes te bakken voor de onlinebestellingen die elke dag binnenstroomden.

‘Goedemorgen,’ riep Sadie, die even stilstond bij een van de tafels om het assortiment recht te leggen voordat ze naar de keldertrap liep. ‘Alles onder controle?’

Cat keek op. Haar lange, donkere krullen waren samengebonden in een strakke paardenstaart, waardoor ze er jonger uitzag dan tweedertig, en er zat een veeg bloem op haar neus. ‘Ja, alles oké.’ Ze aarzelde en schudde haar hoofd. ‘Tenzij je de bijzonder smakeloze bestelling meetelt voor gepersonaliseerde valentijnskoekjes met daarop de woorden “Lik maar aan deze zoals je aan mijn...”’

‘Wéér eentje?’ onderbrak Sadie haar. ‘Echt, wat is er mis met mensen?’

‘Over smaak valt niet te twisten.’ Cat haalde haar schouders op. ‘Maar maak je geen zorgen. Ik heb ze een bericht gestuurd dat we ze in dit geval niet konden helpen, dus ik bespaar je de plaatsvervangende schaamte.’ Ze stak haar koekjesvorm in het boterige, bleke deeg op haar werkblad en Sadie vroeg zich af of ze zich de lichte kritiek achter de woorden van haar beste vriendin inbeelde. Cat was altijd al minder preuts geweest dan zij, maar ze insinueerde toch niet dat ze bestellingen met bijna aanstootgevende boodschappen erop moesten aannemen?

‘Maar het is niet alleen om mij de schaamte te besparen...’

‘Natuurlijk niet,’ zei Cat zonder op te kijken. ‘Zoiets past niet echt bij het merk van Smart Cookies, om te beginnen. Het komt niet heel keurig over, of wel?’

Sadie glimlachte opgelucht. ‘Nee, dat niet.’ Ze raadpleegde het krijtbord aan de muur. ‘Heb jij de prosecco voor het glazuurfeestje van vanavond besteld?’

Hun eerste kerst in Castle Court was een schitterende maar knotsgekke wervelstorm geweest, eentje die nog verder gecompliceerd werd door het feit dat ze nog aan hun nieuwe bedrijf moesten wennen. Maar januari was rustiger geweest, waardoor Sadie de kans had gekregen om haar plan om glazuurworkshops en verjaardagsfeestjes te geven te realiseren. Aan het begin was het niet heel rap gegaan, maar nu zagen ze steeds meer afspraken binnenkomen. Het feestje van vandaag was een vrijgezellenfeestje, dat om halfzeven begon.

‘Heb ik gedaan,’ antwoordde Cat. ‘Hoe reageerde Daniel op het nieuws dat je tot laat moet werken?’

Sadie aarzelde. Zij en Daniel woonden nog steeds apart – Sadie in een klein huisje met twee slaapkamers en Daniel in de grote gezinswoning die ze ooit hadden gedeeld – en zorgden samen voor Lissy. Daniel had het schijnbaar prima gevonden dat hij Lissy moest ophalen van haar naschoolse activiteit en die avond op haar moest passen. Maar Sadie haatte het om van hem afhankelijk te zijn; ze was ongerust dat hij weer terug zou vallen in hoe hij vroeger was: dat het idee van het vaderschap hem wel aanstond maar hij eigenlijk weinig met de realiteit ervan te maken wilde hebben en soms plots besloot dat hij betere dingen te doen had. Het was nog niet gebeurd, hield ze zichzelf voor, sterker nog, Daniel leek te genieten van zijn extra tijd met Lissy.

Waarschijnlijk maak ik me te veel zorgen, besloot Sadie. ‘Prima,’ vertelde ze Cat. ‘Ik denk dat hij blij is met hoe goed het gaat met onze zaak.’

Cat keek op met een ondoorgroendelijke uitdrukking. ‘Goed zo. Ik heb alle koekjes die je nodig hebt in een mand gestopt, het staat allemaal in het kastje. Twaalf gasten, toch?’

‘Dat klopt,’ zei Sadie. ‘De bruid, haar moeder en schoonmoeder

in spe, de bruidsmisjes – degenen die volwassen zijn – en een paar vriendinnen. Wordt vast leuk.’

‘Vast,’ beaamde Cat. ‘Je mag me er morgen alles over vertellen.’

Sadie staaarde haar aan. ‘Morgen? Ben je niet hier?’

Cat schudde haar hoofd. ‘Nieuw plan. Ik ga met Seb uit eten. Maak je geen zorgen, je staat er niet alleen. Adam neemt het van me over.’

‘O!’ riep Sadie uit, voordat ze het doorhad. ‘Maar...’ Ze viel stil en voelde hoe haar wangen begonnen te gloeien.

Haar relatie met Adam had voor kerst op het randje gestaan van een romance, maar hij was sindsdien strikt professioneel gebleven omdat ze het weer met Daniel had willen proberen. Cat had er geen geheim van gemaakt dat ze meer partij koos voor Adam, en het zou Sadie niet verbazen als Cat manieren zocht om hen bij elkaar te brengen.

‘Maar wat?’ vroeg Cat met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Jij kunt het feestje niet in je eentje organiseren en ik denk dat hij heel populair zal zijn bij de vrijgezelle vrouwen.’

En dat was het volgende probleem, dacht Sadie, alhoewel ze dat nooit aan Cat zou toegeven. Wat als een van de aangeschoten gasten een oogje kreeg op Adam? Wat als het wederzijds was? Sadie zou dat met lede ogen moeten aanzien terwijl ze wist dat ze er niets van kon zeggen.

‘Je hebt vast gelijk,’ zei ze, op een zorgvuldig neutraal gehouden toon. ‘Ik wilde alleen dat je het met me overlegd had voor je dit geregeld had. Clare was misschien een betere keuze geweest, die wordt steeds beter in het glazuren.’

Clare had bewezen dat ze een natuurtalent was in het precieze versierwerk dat hun handelsmerk was geworden en Sadie accepteerde haar hulp maar al te graag om de hoeveelheid bestellingen bij te houden. Maar Adam had een natuurlijke charme voor zijn klanten en Sadie wist dat zijn glimlach en de kuiltjes in zijn wangen de vrouwelijke bezoekers van Castle Court inpalmden.

‘Het is Clares vrije dag,’ zei Cat. ‘Bovendien doe jij al het versierwerk, Adam is er ter ondersteuning.’

Sadie zuchtte. Ze kon er toch niets meer aan doen.

‘Misschien kun je met een omweg naar huis,’ zei Cat op onschuldige toon. ‘De drukte op de weg vermijden.’

Sadie keek haar vriendin boos aan. Als ze nog meer bewijs nodig had dat Cat zich hiermee aan het bemoeien was... ‘Om negen uur ’s avonds is er geen drukte.’

Cat schudde haar hoofd. ‘Jouw probleem is dat je geen verbeelding hebt. Hoe vaak heeft Daniel tegen je gelogen toen hij zijn affaire had?’

‘Twee dingen,’ zei Sadie afgemeten. ‘Eén, ik heb geen affaire, en twee, ik haat liegen. En... drie...’ Ze probeerde de volhardende brok in haar keel weg te slikken. ‘Ik heb meer dan genoeg verbeelding.’

Cat toonde geen berouw. ‘Je werkt te hard, Sadie. Wanneer heb je voor het laatst wat tijd voor jezelf genomen?’ Ze stak haar hand omhoog zodat Sadie haar niet zou onderbreken. ‘Luister, jij mag Adam. Hij jou ook. Jullie zijn vrienden. Er is dus geen reden waarom jullie niet bij een barretje kunnen stoppen onderweg naar huis om na een drukke dag te ontspannen. Als vrienden.’

Het probleem was dat het een tot het ander leidde, of tenminste dat Sadie wilde dat het tot meer leidde. En dan zou het, voor ze het doorhad, opeens heel ingewikkeld kunnen worden. Misschien zou het geen slecht idee zijn als een van de vrijgezelle dames en Adam het met elkaar aanlegden. Dan zou Cat niet meer proberen om haar tot iets te verlokken wat alleen maar rampzalig kon eindigen.

‘Ik kan zelf heel goed beslissen wie mijn vrienden zijn, dank je wel,’ zei ze terwijl ze zich omdraaide naar het kastje waarin ze haar glazuurvoorraad bewaarde.

Even was het stil. ‘Je mag gelukkig zijn,’ zei Cat. ‘Als het nogmaals met Daniel proberen je ellendig laat voelen, dan is het misschien niet de beste keuze.’

‘Ik voel me niet ellendig,’ beet Sadie haar toe. ‘En zelfs als dat zo was, is Lissy’s geluk belangrijker dan het mijne.’

‘Als jij gelukkig bent, is Lissy dat ook,’ zei Cat stellig. ‘Gebruik haar niet als excuus omdat jij bang bent om je hart weer te breken.’

Sadie draaide zich woest om. ‘Als je Adam zo leuk vindt, waarom ga jij dan niet met hem uit? Maar in godsnaam, hou op met mijn leven voor me te leven.’

Ze had al spijt van haar woorden zodra ze ze uitsprak, maar het was te laat. Cats uitdrukking versteende. ‘Prima. Ik heb de boodschap luid en duidelijk ontvangen.’

‘Cat...’

‘Nee, je hebt gelijk,’ zei Cat, die de koekjesvorm met meer kracht in het deeg stak dan noodzakelijk was. ‘Het zijn mijn zaken niet.’

Er viel een ijzige stilte. Sadie staarde haar even aan en begon toen haar eerste partij glazuur te mengen. Cat was te ver gegaan, dacht ze, terwijl ze de gladde, witte mix harder klopte dan ze normaal deed. Het waren echt haar zaken niet. Maar ze had een punt: het was al lang geleden dat Sadie iets had gedaan dat niets met de winkel, Lissy of Daniel te maken had. En hoewel iets met Adam drinken duidelijk ongepast was, was het misschien tijd dat Sadie iets voor zichzelf deed. Omdat Cat het over één ding bij het rechte eind had gehad: diep vanbinnen wist Sadie dat ze niet gelukkig was.